

Art. 3. Tutela administrativă. (1)¹⁾ Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale; acțiunea se formulează în termenul prevăzut la art. 11 alin. (1), care începe să curgă de la momentul comunicării actului către prefect și în condițiile prevăzute de prezenta lege. Acțiunea introdusă de prefect este scutită de taxa de timbru.

(2) Agenția Națională a Funcționarilor Publici poate ataca în fața instanței de contencios administrativ actele autorităților publice centrale și locale prin care se încalcă legislația privind funcția publică, în condițiile prezentei legi și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.

(3) Până la soluționarea cauzei, actul atacat potrivit alin. (1) și (2) este suspendat de drept.

● **HP. Dec. ICCJ (Complet DCD) nr. 11/2015** (M. Of. nr. 501 din 8 iulie 2015); „În interpr. art. 3 L. contenciosului administrativ nr. 554/2004 corobor. art. 63 alin. (5) lit. e) și art. 115 alin. (2) L. administrației publice locale nr. 215/2001 și art. 19 alin. (1) lit. a) și e) L. nr. 340/2004 priv. prefectul și instituția prefectului și art. 123 alin. (5) Constituție, prefectului îi este recunoscut dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele administrative emise de autoritățile administrației publice locale, în înțelesul art. 2 alin. (1) lit. c) L. contenciosului administrativ nr. 554/2004”.

Dec. ICCJ (Complet DCD) nr. 26/2016 (M. Of. nr. 996 din 12 decembrie 2016): „art. 3 «Tutela administrativă» L. contenciosului administrativ nr. 554/2004 se interpr. în sensul că prefectul nu poate ataca în fața instanțelor de contencios administrativ refuzul [asimilat unui act administrativ, potrivit art. 2 alin. (2) L. nr. 554/2004] consiliului local de a pune pe ordinea de zi a ședinței și de a lua act de încetarea de drept a mandatului de consilier local înainte de termen, refuz exprimat la cererea prefectului adresată potrivit atribuțiilor reglem. de art. 19 alin. (1) lit. a) și e) L. nr. 340/2004 priv. prefectul și instituția prefectului”.

● **CONSTITUȚIA ROMÂNIEI. Art. 123. Prefectul.** (...) (5) Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept.

● **DISPOZIȚII CONEXE.** A se vedea și **L. nr. 188/1999** (sub art. 1 LCA).

● **JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SCAF) nr. 2398/2010** (www.scj.ro): „Actele pe care le emit primarii inclusiv în materia evaluării secretarului unităților administrativ-teritoriale și a celorlalți funcționari publici ce intră în competența lor, sunt supuse controlului de legalitate atât pe calea contenciosului administrativ în condițiile art. 1 alin. (1)-(2) L. nr. 554/2004, cât și pe calea controlului de tutelă exercitat de prefect potrivit art. 123 alin. (5) din Constituție și art. 3 alin. (1) L. nr. 554/2004, mecanisme procesuale care constituie veritabile garanții împotriva arbitrarului și abuzului de putere la care face referire recurentul-reclamant”.

Art. 4.²⁾ Excepția de nelegalitate. (1) Legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.

(2) Instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză. În situația în care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate prin încheiere interlocutorie, aceasta poate fi atacată odată cu fondul.

(3) În cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

¹⁾ Alin. (1) al art. 3 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 4 L. nr. 262/2007.

²⁾ Art. 4 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 54 pct. 1 L. nr. 76/2012.

(4) Actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege.

● **HP. Dec. ICCJ (Complet DCD) nr. 36/2016** (M. Of. nr. 104 din 7 februarie 2017): „art. 4 L. contenciosului administrativ nr. 554/2004 permite invocarea excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, direct în recurs”.

● **JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SCAF) nr. 2610/2014** (www.scj.ro): „Procedura de soluționare a excepției de nelegalitate este reglementată prin art. 4 L. nr. 554/2004. Astfel, în conformitate cu prevederile alin. (1) al acestui text, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea pe fond a litigiului, va sesiza prin încheierea motivată instanța de contencios administrativ competentă care, potrivit dispozițiilor alin. (2), se pronunță asupra acesteia în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului actului administrativ. În cauză, ICCJ constată că obiectul excepției de nelegalitate îl constituie Ordinul comun al Ministrului Justiției, Ministrului Finanțelor Publice și Ministrul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice nr. 77/2011 privind aprobarea Normelor Metodologice pentru aplicarea prevederilor L. nr. 25/2010. Din actele dosarului rezultă că prima instanță a soluționat excepția de nelegalitate fără ca unul dintre emitenții actului, respectiv Ministerul Muncii și Justiției Sociale să fi fost citat în cauză și fără ca cererea privind excepția de nelegalitate să fie comunicată acestuia împreună cu înscrisurile depuse de reclamantă, încălcându-se astfel dispozițiile procedurale referitoare la citarea tuturor părților din proces și la comunicarea actelor de procedură. Necesitatea citării emitentului actului rezultă în primul rând din redactarea art. 4 alin. (2) L. nr. 554/2004, citat mai sus, coroborat cu art. 85 CPC [art. 14 alin. (1) NCPC], potrivit căruia «Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel». Astfel, realizarea citării și comunicării actelor de procedură conform dispozițiilor legale reprezintă o dovadă a respectării a două principii fundamentale ale procesului civil: contradictorialitatea și dreptul la apărare. Principiul contradictorialității presupune faptul că toate elementele procesului trebuie supuse dezbaterii și discuției părților, că fiecare parte trebuie să aibă posibilitatea de a se exprima cu privire la orice element care ar avea legătură cu pretenția dedusă judecății. Pentru ca acest principiu să fie respectat, nu este necesar ca partea să se fi exprimat efectiv, ci este suficient ca ea să fi fost în măsură să o facă. Contradictorialitatea se manifestă atât în raporturile dintre părți, iar pentru acestea trebuie în prealabil ca părțile să fie informate exact despre existența procesului, conținutul pretențiilor și argumentelor părții adverse, cât și în raporturile dintre părți și instanță. În acest sens, judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, iar atunci când constată că partea care lipsește nu a fost legal citată, dispune amânarea judecății și refacerea procedurii de citare. Nu în ultimul rând, citarea și comunicarea actelor de procedură sunt foarte importante și pentru a asigura respectarea dreptului la un proces echitabil, principii consacrat de art. 6 CEDO și recunoscut de jurisprudența CEDO. Nepronunțând în acest mod, curtea de apel a pronunțat o hotărâre netemeinică și nelegală, care urmează a fi casată, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la aceeași instanță. Cu ocazia rejudecării, prima instanță urmează, așadar, să citeze în cauză și Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în calitate de co-emitent al actului a cărui nelegalitate s-a invocat”.

Dec. ICCJ (SCAF) nr. 897/2016 (www.scj.ro): „Deci, litigiului dedus judecății având ca obiect excepția de nelegalitate parțială a H.G. nr. 1356/2001 invocată într-o cauză anterioară datei de 15 feb. 2015 nu i se aplică disp. art. 4 L. nr. 554/2004, astfel cum au fost modif. prin L. nr. 76/2012, ci dispozițiile art. 4 din aceeași lege, în forma anterioară, fapt de altfel reținut și prin înch. din 8 iun. 2015 a CA (SC I). În altă ordine, se impune a califica natura juridică a actului, respectiv a H.G. nr. 1356/2001, care face obiectul excepției de nelegalitate pentru că, analizând sentința recurată cât și argumentele prezentate de recurentă în cererea de recurs se constată că nu este lămurită această problemă de drept, respectiv dacă această hotărâre este un act administrativ individual sau act administrativ normativ. H.G. nr. 1356/2001 privește atestarea domeniului public al Jud. Neamț și al municipiilor,

orașelor și comunelor din jud. (...). Recurenta-reclamantă, în cererea priv. sesizarea cu excepția de nelegalitate, a susținut nelegalitatea parțială a acestei hotărâri motivat de faptul că în mod nelegal s-a atestat apartenența la domeniul public al Comunei (...) a suprafeței de teren de (...) proprietatea familiei sale (...). Caracterizarea unui act administrativ ca individual sau normativ se face în raport de conținutul acestuia și efectele juridice pe care le produce. Actele administrative individuale se caracterizează prin aceea că reprezintă manifestări unilaterale de voință care generează/dau naștere, modifică sau sting drepturi și obligații în beneficiul sau în sarcina uneia sau mai multor persoane dinainte determinate, spre deosebire de actele administrative normative care conțin reglementări cu caracter general, impersonal și obligatoriu. Cunoscut este că actele administrative pot fi clasificate, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc, în acte administrative normative și acte administrative individuale. Actele administrative normative conțin reglementări de principiu, aplicabile unui număr nedeterminat de persoane, efectele juridice fiind erga omnes. Actele administrative individuale produc efecte juridice față de un subiect de drept determinat. Prin urmare, față de aceste caracteristici ale actelor administrative, H.G. nr. 1356/2001 ce face obiectul excepției de nelegalitate în cauza de față are natura juridică a unui act administrativ unilateral individual pentru că se adresează unor subiecte determinate și nu prevede/cuprinde reglementări cu caracter general cu efecte erga omnes. Susținerile recurente-reclamante în sensul că această hotărâre este un act administrativ normativ nu sunt fondate, pentru că, astfel cum s-a menționat, H.G. nr. 1356/2001 restrânge sfera subiectelor beneficiare ale acesteia, vizând expres/limitat domeniul public al jud. Neamț, al municipiilor, orașelor și comunelor acestui județ, aplicându-se deci unui număr determinat și dinainte stabilit de subiecte de drept. Mai mult, în sensul că hotărârile Guvernului de atestare a bunurilor aparținând domeniului public sunt acte administrative cu caracter individual, ICCJ s-a pronunțat în mod constant, spre ex., prin Dec. nr. 1740/2010, 2459/2010 și 5702/2011, publicate pe site-ul ICCJ, în secțiunea de jurisprudență a SCAF. Analizând sentința recurată, se reține că soluția pronunțată este temeinică și legală din perspectiva care a vizat aprecierea/calificarea H.G. nr. 1356/2001 ca fiind act administrativ individual emis anterior L. nr. 544/2001, această soluție înscriindu-se în linia jurisprudenței constante și consolidate a ICCJ – SCAF, transpusă atât în cuprinsul deciziilor pronunțate în cadrul secției (ex: Dec. nr. 548/2006, Dec. nr. 2528/2006, Dec. nr. 3298/2009 etc.), cât și în soluțiile de principiu adoptate în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare. (...) ref. la dispozițiile art. 4 L. nr. 554/2004, atât în forma inițială cât și cea ulterioară, modif. prin L. nr. 262/2007 și L. nr. 202/2010, jurisprudența constantă a ICCJ – SCAF este în sensul că excepția de nelegalitate este admisibilă doar pentru actele emise sau adoptate după intrarea în vigoare a L. nr. 554/2004, avându-se în vedere considerentele care se desprind din aplicarea principiului stabilității raporturilor juridice și din interpretarea sistematică și istorico-teleologică a legii menționate dar și consecințele juridice pe care le-ar genera admiterea unei astfel de excepții ce ar putea fi invocată fără limită de timp. În concluzie, excepția de nelegalitate care are ca obiect un act administrativ individual emis anterior L. nr. 554/2004 este inadmisibilă”.

A se vedea și:

- Dec. ICCJ (SCAF) nr. 5569/2010 (sub art. 5 LCA);
- Dec. ICCJ (SCAF) nr. 431/2014 (www.scj.ro);
- Dec. ICCJ (SCAF) nr. 1675/2015 (Domeniul de aplicare a art. 4 L. nr. 554/2004, astfel cum a fost modificat prin L. nr. 76/2012) (www.scj.ro): „art. 4 L. nr. 554/2004, astfel cum a fost modificat prin L. nr. 76/2012, se aplică numai în procesele începute după data de 15 feb. 2013, când a intrat în vigoare NCPC, aprobat prin L. nr. 134/2010”.

Art. 5. Actele nesupuse controlului și limitele controlului. (1) Nu pot fi atacate în contenciosul administrativ:

- a) actele administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul;
- b) actele de comandament cu caracter militar.

(2) Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.

(3)¹⁾ În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14.

(4)²⁾ **Abrogat.**

● **CONSTITUȚIA ROMÂNIEI. Art. 126. Instanțele judecătorești. (...)** (6) Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar. Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale.

● **JURISPRUDENȚĂ CONSTITUȚIONALĂ.** A se vedea **D.C.C. nr. 302/2011** (M. Of. nr. 316 din 9 mai 2011).

● **JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SCAF) nr. 5569/2010** (www.scj.ro): „Prev. art. 5 alin. (2) L. contenciosului administrativ care exclude de la controlul jurisdicțional, pe această cale specială, toate actele administrative pentru care legile organice au reglementat o procedură specială sau o altă modalitate specifică de contestare, vizează și acele acte administrative cu caracter individual în legătură cu care s-ar fi putut ridica excepția de nelegalitate, cf. art. 4 L. nr. 554/2004. A nu interpreta astfel, înseamnă a deturna dispozițiile art. 5 alin. (2) L. nr. 554/2004, în sensul că actul administrativ interzis de către legiuitor a fi contestat pe calea contenciosului administrativ, să poată fi atacat pe cale ocolită, prin invocarea excepției de nelegalitate, ceea ce este inadmisibil, așa cum corect a constatat și prima instanță”.

Art. 6. Actele administrativ-jurisdicționale. (1) Jurisdicțiile administrative speciale sunt facultative și gratuite.

(2)³⁾ Actele administrative susceptibile, potrivit legii organice, să facă obiectul unei jurisdicții speciale administrative pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, cu respectarea dispozițiilor art. 7 alin. (1), dacă partea înțelege să nu exercite procedura administrativ-jurisdicțională.

(3) Actul administrativ-jurisdicțional pentru care, prin lege organică specială, se prevede o cale de atac în fața unei alte jurisdicții administrative speciale poate fi atacat direct la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la comunicare, dacă partea înțelege să renunțe la calea administrativ-jurisdicțională de atac.

(4) Dacă partea care a optat pentru jurisdicția administrativă specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativă prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează.

● **RIL.** A se vedea și **Dec. ICCJ (Complet RIL) nr. 20/2015** (sub art. 20 LCA).

● **DISPOZIȚII CONEXE. L. nr. 33/1994** priv. exproprierea pt. cauză de utilitate publică, rep. (M. Of. nr. 472 din 5 iulie 2011): „**Art. 15. (1)** Întâmpinările vor fi soluționate în termen de 30 de zile de o comisie constituită prin hotărâre a Guvernului pentru lucrările de interes național, prin decizia delegației permanente a consiliului județean sau prin dispoziția primarului mun. Buc. pentru cele de

¹⁾ Alin. (3) al art. 5 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 L. nr. 212/2018.

²⁾ Alin. (4) al art. 5 a fost abrogat prin art. I pct. 4 L. nr. 212/2018.

³⁾ Alin. (2)-(4) ale art. 6 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 6 L. nr. 262/2007.

interes local [L. administrației publice locale nr. 69/1991, care reglementa delegația permanentă a consiliului județean, a fost abrogată prin L. administrației publice locale nr. 215/2001, care nu mai prevede această structură a consiliului județean]. (2) Comisia va fi alcătuită din 3 specialiști din domeniul de activitate în care se realizează lucrarea de utilitate publică, 3 proprietari de imobile din municipiul, orașul sau comuna în care sunt situate imobilele propuse pentru expropriere, aleși prin tragere la sorți dintr-o listă de minimum 25 de proprietari, precum și primarul localității. Comisia va lucra sub conducerea unui delegat al Guvernului, în cazul lucrărilor de interes național, sau a unui delegat al consiliului județean ori al Consiliului General al Municipiului București, în cazul lucrărilor de interes local, ca președinte. (3) Nu pot face parte din comisie proprietarii imobilelor care sunt în cauză, rudele și afinii lor până la al patrulea grad inclusiv, persoanele care dețin funcții în administrația publică locală sau centrală și care au interes în executarea lucrărilor și nici membrii comisiei care au declarat utilitatea publică. **Art. 16.** (1) Comisia constituită potrivit art. 15 poate lucra valabil în prezența a cel puțin 5 dintre membrii săi. (2) Decizia comisiei se ia prin vot secret. Președintele nu are drept de vot, el asigurând cadrul organizatoric al activității comisiei. În caz de paritate a voturilor, votul primarului este preponderent. **Art. 17.** Comisia analizează documentele prezentate, ascultând pe cei interesați, putând cere informații și date suplimentare, la solicitarea celor care i s-au adresat sau din oficiu. Oferta expropriatorului, pretențiile proprietarilor și ale titularilor altor drepturi reale, precum și susținerile acestora se vor formula și se vor depune în scris, consemnându-se într-un proces-verbal. **Art. 18.** (1) În urma deliberării, comisia poate să accepte punctul de vedere al expropriatorului sau îl poate respinge și va consemna aceasta într-o hotărâre motivată. (2) Comisia va consemna, dacă este cazul, și învoiala dintre părți, sub semnătura acestora. (3) Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare. **Art. 19.** (1) În cazul în care comisia respinge propunerile expropriatorului, acesta are posibilitatea să revină cu noi propuneri, cu refacerea corespunzătoare a planurilor. (2) Noile propuneri vor urma procedura stabilită în prezentul capitol. **Art. 20.** (1) În cazul în care și noile propuneri vor fi respinse, expropriatorul, precum și proprietarii sau celelalte persoane titulare de drepturi reale asupra imobilului propus spre expropriere pot contesta hotărârea comisiei, constituită potrivit art. 15, la Curtea de apel în raza căreia se află situat imobilul, în termen de 15 zile de la comunicare, potrivit prevederilor L. contenciosului administrativ nr. 554/2004 (...). (2) Contestația este scutită de taxă și se soluționează de urgență și cu precădere”.

O.G. nr. 121/1998 priv. răsp. materială a militarilor (M. Of. nr. 328 din 29 august 1998): „**Cap. I. Dispoziții generale.** (...) **Art. 2.** Răspunderea materială este angajată, în condițiile prezentei ordonanțe, pentru pagubele în legătură cu formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare și materiale, provocate de militari din vina acestora și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar sau a atribuțiilor de serviciu în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției. (...) **Cap. IV. Căile de atac.** **Art. 30.** (1) Persoana care consideră că imputarea sau reținerea a fost făcută fără temei sau cu încălcarea legii, precum și cea care, după ce a semnat un angajament de plată, constată că în realitate nu datorează, parțial sau total, suma pretinsă de unitate poate face contestație, în cel mult 30 de zile de la data comunicării sub semnătură a deciziei de imputare sau de la data semnării angajamentului de plată. (2) Contestațiile se depun la unitatea care are în evidență debitul și se soluționează de comandantul sau șeful care a emis decizia de imputare sau a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă privind paguba pentru care s-a semnat angajamentul de plată. (3) Verificarea temeiniciei contestației poate fi făcută de persoana prevăzută la alin. (2) sau de o comisie de soluționare a contestației, numită de aceasta, nefiind obligatoriu ca membrii comisiei să fi participat la efectuarea cercetării administrative. (4) Hotărârea asupra contestației se pronunță în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia și se comunică în scris, în termen de cel mult 15 zile de la pronunțare, unității care are în evidență debitul, precum și celui în cauză. **Art. 31.** (1) Împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației cel nemulțumit poate face plângere în cel mult 15 zile de la data comunicării hotărârii. (2) Plângerea se depune la unitatea care are în

evidență debitul, iar aceasta este obligată să o înainteze comisiei de jurisdicție a imputațiilor în cel mult 5 zile de la înregistrare. (3) Comisia de jurisdicție a imputațiilor soluționează plângerea în cel mult 60 de zile de la data înregistrării acesteia la comisie. (4) Hotărârea comisiei de jurisdicție a imputațiilor se consideră definitivă și se comunică unității care are în evidență debitul, precum și celor în cauză, în cel mult 15 zile de la pronunțare. **Art. 32.** (1) Comisiile de jurisdicție a imputațiilor se înființează, se organizează și funcționează pe baza ordinului conducătorilor instituțiilor publice prevăzute la art. 2, fiind formate din 3-7 membri. (2) Aceste comisii funcționează în complete compuse din 3 membri, din care unul va fi în mod obligatoriu ofițer de justiție sau licențiat în științe juridice. **Art. 33.** (1) Atunci când, din motive temeinice, nu s-a efectuat cercetarea administrativă sau nu s-a emis decizia de imputare în termenele prevăzute la art. 23 alin. (1), (2) și la art. 25 alin. (4), precum și în cazul în care decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba ori pentru o pagubă mai mică decât cea reală, comandantul sau șeful unității competent poate cere comisiei de jurisdicție a imputațiilor repunerea în termen. Cererea se face în cel mult 15 zile de la încetarea cauzei care a împiedicat efectuarea cercetării administrative sau emiterea deciziei de imputare ori de la data când comandantul sau șeful unității competent a luat cunoștință că decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba sau pentru o pagubă mai mică decât cea reală. (2) Comisia de jurisdicție a imputațiilor, judecând cererea de repunere în termen, o admite sau o respinge prin hotărâre, care este definitivă. Hotărârea se comunică în cel mult 15 zile de la pronunțare comandantului sau șefului unității care a solicitat repunerea în termen. (3) Când s-a admis cererea de repunere în termen, termenele prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4) curg de la data înregistrării hotărârii la unitatea în cauză. **Art. 34.** După expirarea termenelor prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4), paguba se impută celor vinovați de neefectuarea cercetării administrative sau de neemiterea deciziei de imputare, cu excepția situațiilor în care s-a dispus repunerea în termen. **Art. 35.** (1) Hotărârile definitive pot fi revizuite de organul care le-a pronunțat, la cererea militarilor interesați, a comandanților sau șefilor unităților ori a șefilor organelor de control financiar de gestiune, când au fost descoperite fapte ori acte noi care nu au putut fi prezentate până la data soluționării cauzei, precum și în alte cazuri prevăzute de lege. (2) Cererea de revizuire se face în cel mult 30 de zile de la data când persoanele interesate au luat cunoștință de actele sau faptele care constituie motivul revizuirii și se depune la unitatea care are în evidență debitul. Unitatea este obligată să înainteze cererea de revizuire la organul competent să o soluționeze în cel mult 3 zile de la înregistrare. (3) Hotărârea asupra cererii de revizuire se pronunță în cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia la organul competent să o soluționeze și se comunică în cel mult 15 zile unității care are în evidență debitul și celor în cauză. **Art. 36.** Dacă pentru paguba produsă s-au stabilit răspunderi materiale în sarcina mai multor persoane, de cererea introdusă de una dintre ele în exercitarea căilor de atac vor beneficia, potrivit cu ceea ce va rezulta privitor la situația fiecăreia, și persoanele care nu au făcut cerere. **Art. 37.** La soluționarea contestațiilor și a cererilor de revizuire de către comandanți sau șefi de unitate ori de către comisile de soluționare a contestațiilor, persoanele obligate la plată pot fi citate când ele solicită aceasta în mod expres, precum și în cazurile complexe. **Art. 38.** (1) La soluționarea cauzelor de către comisia de jurisdicție a imputațiilor, persoanele obligate la plată vor fi citate. (2) Soluționarea cauzelor se poate face atât la sediul comisiei de jurisdicție a imputațiilor, cât și la sediul unității păgubite. (3) După deschiderea ședinței, președintele comisiei de jurisdicție a imputațiilor constată dacă sunt ori nu motive de recuzare cu privire la membrii completului, după care dispune citirea sau prezentarea rezumativă a documentelor din dosar și dă cuvântul persoanelor în cauză prezente. Declarațiile acestora se consemnează separat, sub semnătură. Pentru stabilirea adevărului, comisia de jurisdicție a imputațiilor va folosi toate mijloacele de probă admise de lege. (4) Când persoanele citate nu se pot prezenta din motive temeinic justificate ori procedura nu a fost îndeplinită pentru termenul de judecată fixat sau din alte motive obiective, comisia de jurisdicție a imputațiilor amână cauza pentru un nou termen, întocmind de fiecare dată o încheiere în care va preciza motivul amânării. **Art. 39.** (1) Comandanții sau șefii unităților, comisile de soluționare a contestațiilor, comisia de jurisdicție a imputațiilor,